

Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, Sesja 17, Uświęcenie, Część 3, Formuły systematyczne, Zachowanie i wytrwałość

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To sesja 17, Uświęcenie, Część 3, Formuły systematyczne, Zachowanie i Wytrwałość.

Kontynuujemy nasze studium Doktryny Zbawienia, czyli Soteriologii, z Uświęceniem.

Po przeanalizowaniu pięciu poglądów na życie chrześcijańskie i ich ocenie, przynajmniej pobieżnej, przechodzimy do Systematycznych Formuł Uświęcenia. Przede wszystkim Uświęcenie i Trójca. Trzy Osoby Trynitarnie odgrywają rolę w Uświęceniu.

Bóg Ojciec traktuje prawdziwych wierzących jak swoich synów, karcąc ich. Dlaczego? Hebrajczyków 12:9 i 10. Ojciec Duchów karci nas dla naszego dobra, abyśmy mogli dzielić się Jego świętością.

List do Hebrajczyków 12:9 i 10. Ojciec nas karci, abyśmy mogli mieć udział w Jego świętości. Syn Boży, cytuję, umiłował kościół i wydał za niego samego siebie, aby go uświęcić, oczyszczając go obmyciem wodą przez słowo, List do Efezjan 5:25 i 26.

Ponadto Chrystus osiągnie swój cel uświęcenia swojego kościoła, cytując werset 27 z Listu do Efezjan 5. Uczynił to, aby przedstawić sobie kościół w chwale, bez skazy lub zmarszczki lub czegoś podobnego, ale święty i nienaganny, List do Efezjan 5, 27. Ojciec uświęca kościół, lud Boży. Syn czyni to samo.

Duch Święty również bierze udział. Paweł wyjaśnia, dlaczego on, Silwanus i Tymoteusz dziękowali Bogu za wierzących w Tesaloniczanach w 2 Tesaloniczan 2:13. „Lecz my zawsze powinniśmy dziękować Bogu za was, bracia umiłowani przez Pana, że Bóg od początku wybrał was do zbawienia przez uświęcenie w Duchu i przez wiarę w prawdę”.

2 Tesaloniczan 2:13. Bożymi środkami doprowadzenia ludzi do zbawienia są uświęcenie ich przez Ducha, Jego oddzielenie od grzechu ku świętości, a także wiara w Ewangelię. Cała Trójca, Ojciec, Syn i Duch, działa zatem, aby uczynić lud Boży świętym.

Uświęcenie i zjednoczenie z Chrystusem. Każdy aspekt zastosowania zbawienia odbywa się w zjednoczeniu z Chrystusem, w tym uświęcenie. Po wymienieniu owoców Ducha, Paweł mówi szczerze.

Cytat z Galacjan 5:24. Teraz ci, którzy należą do Chrystusa Jezusa, ukrzyżowali ciało z jego namiętnościami i pożądaniami. Galacjan 5:24.

Współukrzyżowanie, zjednoczenie z Chrystusem w Jego śmierci, jest lekarstwem na grzeszne życie. Paweł rozwija ten temat w Rzymian 6. Jest przerażony, gdy jego krytycy twierdzą, że jego doktryna wolnego usprawiedliwienia rodzi licencję. Pytają, cytują, czy powinniśmy trwać w grzechu, aby łaska mogła się pomnożyć, mogła się rozmnożyć? Rzymian 6:1. Odpowiedź Pawła brzmi: absolutnie nie.

Jak my, którzy umarliśmy dla grzechu, możemy nadal w nim żyć? Rzymian 6:2. Paweł wyjaśnia, że chrzest oznacza zjednoczenie z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu, które napędzają nowe życie świętości. Wierzący umarli z Chrystusem. Cytat, ponieważ wiemy, że nasz stary człowiek został ukrzyżowany z Nim, aby ciało rządzone przez grzech zostało pozbawione mocy, abyśmy już nie byli zniewoleni przez grzech.

Rzymian 6:6. Zjednoczenie z Chrystusem w Jego śmierci uwalnia nas od tyranii grzechu. Wierzący zostali wskrzeszeni z Chrystusem. Cytując werset 4, tak jak Chrystus został wskrzeszony z martwych przez chwałę Ojca, tak i my możemy chodzić w nowości życia.

Rzymian 6:4. Zjednoczenie z Chrystusem w Jego potężnym zmartwychwstaniu daje wierzącym moc do życia dla Boga jak nigdy dotąd. Paweł stosuje swoje nauczanie, że zjednoczenie z Chrystusem napędza uświęcenie. Cytat, więc i wy uważajcie się za umarłych dla grzechu i żywych dla Boga w Chrystusie Jezusie.

Dlatego nie pozwólcie, aby grzech panował w waszym śmiertelnym ciele, abyście byli posłuszni jego pożądliwościom. Rzymian 6:11 i 12. Uświęcenie jest zatem podrzędną doktryną wobec zjednoczenia z Chrystusem, tak jak każdy inny aspekt zbawienia.

Kiedy Bóg Ojciec łączy nas ze swoim Synem poprzez działanie Ducha Świętego, otrzymujemy wszelkie duchowe błogosławieństwo w miejscach niebieskich w Chrystusie Jezusie. List do Efezjan, rozdział 1, werset 3. Uświęcenie i nasza rola. Bóg Duch Święty, chociaż wszystkie trzy osoby trynitarnie odgrywają rolę, Bóg Duch Święty jest głównym sprawcą uświęcenia.

On oddziela nas od królestwa grzechu do królestwa świętości Boga w początkowym lub ostatecznym uświęceniu. On potwierdzi nas w ostatecznym i całkowitym uświęceniu przy powrocie Chrystusa. On potwierdzi nas w zbawieniu.

Jest również ważnym graczem w postępowym uświęceniu. Ale nie jest jedynym graczem. Kiedy Bóg nas odradza, uwalnia naszą wolę, która wcześniej była związana grzechem i pozwala nam kochać, służyć i być posłusznym Bogu.

Częścią tego jest nasz odpowiedzialny udział w postępującym uświęceniu pod kierownictwem i mocą Ducha. Kiedy Jezus powiedział swoim uczniom, że muszą pozostać lub trwać w Nim, aby wydawać owoc, Jana 15 :4, traktował ich jako uczestników ich wzrostu w praktycznej świętości. Po podkreśleniu suwerennej łaski Bożej w usprawiedliwieniu, uświęceniu i wybraniu, Paweł pisze: Dlatego bracia, Rzymian 12:1 i siostry, przez miłosierdzie Boże proszę was, abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, przyjemną Bogu.

To jest wasze prawdziwe uwielbienie, Rzymian 12:1. Wielokrotnie pisarze Nowego Testamentu namawiają swoich czytelników do wzrastania w świętości. Jakuba 2:1, bracia moi, nie okazujcie stronniczości, trzymając się wiary w naszego chwalebego Pana Jezusa. Jakuba 2.1. Hebrajczyków 3:12, uważajcie, bracia, aby nie było w kimś z was złego, niewierzącego serca, które by się odwróciło od Boga żywego.

Hebrajczyków 3:12. 2 Piotra 3:10 i 11, ponieważ niebo i ziemia mają się w ten sposób rozpuścić, jasne jest, jakimi ludźmi powinniście być w świętym postępowaniu i pobożności. 2 Piotra 3:10 i 11. Drogi przyjacielu, 3 Jana 11, nie naśladowaj zła, ale dobra.

Śmiem twierdzić, że nigdy wcześniej nie słyszałeś tego wersetu. Nie jest jednym z moich ulubionych, ale jest w pismach. 3 Jana 11.

Tak jak w przypadku 2 Jana, jest tylko jeden rozdział 3 Jana, oczywiście. Czas, Objawienie 22:10 i 11, czas jest bliski. Niech niesprawiedliwi trwają w niesprawiedliwości.

Niech brudni nadal będą brudni. Niech sprawiedliwi będą w sprawiedliwości. Niech święci nadal będą święci.

Objawienie 22:10 i 11. Zarówno Bóg, jak i chrześcijanie są aktywni w życiu chrześcijańskim. Paweł nakazuje Filipianom w Liście do Filipian 2:12. Dlatego, moi drodzy przyjaciele, sprawujcie swoje zbawienie z bojaźnią i drżeniem.

Filipian 2:12. W tym samym zdaniu Paweł podaje powód tego nakazu. Z bojaźnią i drżeniem sprawujcie swoje zbawienie, a następnie werset 13, ponieważ to Bóg sprawia w was i chcenie, i działanie według Jego dobrego zamysłu. Filipian 2:13. Wierzący mają dążyć do świętości w życiu chrześcijańskim, wiedząc, że Bóg działa w nich, aby dać im zarówno bodziec, jak i moc do życia dla Niego.

Pamiętajcie o Kolosan 1:29. Moim celem, mówi Paweł, jest przedstawienie każdej osoby dojrzałej w Chrystusie, pracującej, zmagającej się z całą swoją energią, która tak potężnie we mnie działa. Oto ona. Trudno znaleźć idealną metaforę dla tego.

Jesteśmy częścią tej samej kancelarii prawnej , a Bóg jest głównym prawnikiem. Nie wiem, jak to zrobić dobrze. Jesteśmy w drużynie piłki, a Bóg jest menadżerem, a Duch Święty jest menadżerem. Nie wiem, jak to zrobić. Ale jesteśmy zaangażowani pod Bogiem, o to chodzi.

Zbawienie i kościół. Uświęcenie jest zarówno sprawą indywidualną, jak i wspólnotową. Bóg czyni każdego ze swoich ludzi świętym. Troszczy się o każdego członka kościoła w Tesalonice.

Cytat z 1 Tesaloniczan 4:3-5. Albowiem to jest wola Boża, wasze uświęcenie, abyście powstrzymywali się od rozpusty, aby każdy z was umiał panować nad ciałem swoim w świętości i czci, a nie z pożądliwymi namiętnościami, jak pogaanie, którzy nie znają Boga. 1 Tesaloniczan 4:3-5. Każdego z was, wyróżnia. Tak, troszczy się o kościół.

To jest podmiot, do którego pisze. Ale martwi się także o każdą osobę w kościele. Dwa wersety dalej Paweł zwraca się do kościoła zbiorowo.

1 Tesaloniczan 4:7. Bóg bowiem nie powołał nas do nieczystości, ale do życia w świętości. Bóg chce, aby Jego lud był święty jako jednostki i jako Jego kościół zbiorowo. Autor Listu do Hebrajczyków napomina swoich indywidualnych czytelników.

List do Hebrajczyków 12:14-15. Dążcie do pokoju ze wszystkimi i do świętości. Bez tego nikt nie ujrzy Pana. Upewnijcie się, że nikt nie jest pozbawiony łaski Bożej.

List do Hebrajczyków 12:14-15. Niedługo potem autor przypomina Hebrajczykom, że mają okazywać wzajemną troskę o współwyznawców, osoby prywatne i korporacje. List do Hebrajczyków 10:24-25. Chyba źle odniosłem się do tematu. Przepraszam.

Nie, nie mam złych referencji, ale moja proza jest zatem błędna. Moje słowa są błędne. Nie wkrótce potem.

Krótko przedtem, dwa rozdziały wcześniej, autor przypomina jednostkom, że mają okazywać wzajemną troskę o współwyznawców. Hebrajczyków 10.24-25. Odniesienie jest właściwe. I bądźmy czujni jedni na drugich, aby pobudzać się do miłości i dobrych uczynków.

Nie zaniedbując gromadzenia się, ale zachęcając się nawzajem, a tym bardziej widząc, że dzień się zbliża. 10.24-25. Przepraszam za tę przerwę. Wcześniej w liście autor do Hebrajczyków podąża za tym samym schematem zwracania się do jednostek i całego kościoła w jednym fragmencie.

To jest rozdział czwarty. Dwukrotnie ostrzega poszczególne osoby. 4:1. Dlatego, ponieważ obietnica wejścia do odpoczynku Bożego pozostaje, Jego duchowego

odpoczynku przez wiarę w Chrystusa, strzeżmy się, aby nikt z was nie został uznany za pozbawionego wejścia do odpoczynku Bożego przez wiarę w Chrystusa.

List do Hebrajczyków 4:1. Werset 11. Dołożmy więc wszelkich starań, aby wejść do tego odpoczynku, aby nikt nie wpadł w ten sam wzór nieposłuszeństwa. List do Hebrajczyków 4:11. Następnie wskazuje całemu kościołowi Boże miłosierdzie i moc, które pozwalają wierzącym zważać na ostrzeżenia i żyć dla Niego.

List do Hebrajczyków 4:16. Przystąpmy więc z odwagą do tronu łaski, abyśmy dostąpili miłosierdzia i znaleźli łaskę ku pomocy w stosownej porze. Zbawienie i czas. Chociaż powszechne jest, że uświęcenie i zbawienie sprowadzają się do obecnego, progresywnego aspektu, uświęcenie dotyczy również przeszłości i przyszłości.

To dotyczy teraźniejszości. Biblia rzeczywiście naucza o postępowym uświęceniu. I tak, kiedy David Peterson, wspaniały uczonec, pisze książkę o świętości dla serii DA Carsona, *New Studies in Biblical Theology*, i prawidłowo naucza, że istnieje początkowe lub ostateczne uświęcenie, ma rację.

Kiedy minimalizuje postępowe uświęcenie w tej samej dobrej książce, myli się. Uświęcenie, jak zaraz zobaczymy, jest początkowe, postępowe i ostateczne. Dotyczy teraźniejszości, przeszłości i przyszłości.

Uświęcenie jest przeszłością. W początkowym lub ostatecznym uświęceniu Duch Święty przenosi nas raz na zawsze ze sfery grzechu do sfery świętości. I stajemy się świętymi Boga.

Stajemy się świętymi Boga. Uświęcenie jest obecne, gdy Duch buduje praktyczną świętość w świętych Boga w stopniowym uświęceniu. Uświęcenie jest również przyszłością.

Dopiero podczas drugiego przyjścia Chrystusa Bóg potwierdzi swoich świętych w doskonałej świętości, czyli ostatecznym uświęceniu. Zaskakująco Paweł nazywa zmagających się Koryntian, cytuję, uświęconych w Chrystusie Jezusie, powołanych jako święci, 1 Koryntian 1:2. Apostoł rozróżnia prawdziwych i fałszywych wierzących.

Nakazuje kościołowi w Koryncie, aby nie przyjmował jako wierzących, cytuję, nikogo, kto twierdzi, że jest bratem lub siostrą, a jest niemoralny seksualnie lub chciwy, bałwochwalcą lub werbalnie znieważający, pijakiem lub oszustem. Uff, nie jestem pewien, czy kościół ewangelicki przestrzega tego co do joty. 1 Koryntian 5:11.

Paweł wyróżnia członka kościoła, który sypia z żoną swojego ojca, werset 1. Niemniej jednak Paweł uważa większość Koryntian za prawdziwych chrześcijan, którzy muszą się rozwijać. Po wymienieniu stylów życia zagubionych osób pisze, a niektórzy z was kiedyś tacy byli, to jest w 6:11, ale zostaliście obmyci, zostaliście uświęceni,

zostaliście usprawiedliwieni w imię Pana Jezusa Chrystusa i przez ducha naszego Boga, 1 Koryntian 6:11. Czasowniki obmyty, uświęcony i usprawiedliwiony są wszystkie w czasie przeszłym.

Pierwotne uświęcenie jest przeszłością, podobnie jak usprawiedliwienie. Uświęcenie ludu przez Boga jest oczywiście również przeszłością. Przeszłość jest również terażniejszością.

Bóg chce, aby Jego święci codziennie szukali Jego woli i dążyli do pobożności, w tym w swojej seksualności, 1 Tesaloniczan 4:3-7. Duch Święty działa w świętych, umożliwiając im odrzucenie, tak jak zdejmuje się stare ubrania lub brudne ubrania, bezbożnych praktyk i przyobleczenie się w nowe, pobożne ubrania, Efezjan 4:20-32. Jest to stopniowe uświęcenie bez słowa i jest to główny temat biblijny, omawiany przez Jezusa w Ewangelii Mateusza 7, Pawła w Galatów 5 i 6, Piotra w 1 Piotra 1 i 2, Jana w 1 Jana 1 i 2 oraz autora Listu do Hebrajczyków w rozdziałach 3 i 4, aby wymienić tylko pięć przykładów.

Mateusza 7, Galatów 5 i 6, 1 Piotra 1 i 2, 1 Jana 1 i 2, rozdziały 1 i 2, Hebrajczyków rozdziały 3 i 4. Uświęcenie jest również przyszłością. Powinienem być powiedzieć, że nazywamy to początkowym lub ostatecznym uświęceniem, ponieważ definiuje to, kim jesteśmy. Jesteśmy świętymi Boga.

Teraz, podążamy za najpopularniejszym biblijnym wyrażeniem dla chrześcijan i nazywamy się braćmi i siostrami, przynajmniej w kościołach, w których byłem zaangażowany. Ale tak naprawdę, powinniśmy nazywać się Świętym Vanem i Świętą Marią i Świętą Martą i Świętym Harrym, tak jak to, i Świętym Jackiem, mam na myśli, wszystkie te imiona powinniśmy używać, ponieważ nimi jesteśmy. Być może użycie ich przez Rzym nas niepokoi, ale to prawda, brat jest najczęstszym sposobem zwracania się do chrześcijan, mówiąc o chrześcijanach w Nowym Testamencie.

Ale uświęcenie, duch oddzielający nas od grzechu ku świętości, raz na zawsze, ustanawiający nas świętymi Boga, definiuje, kim jesteśmy. Między innymi, jesteśmy świętymi żywego Boga. Uświęcenie jest przeszłością, jest obecne i trwa.

Na szczęście, jest to również przyszłość i całość. Duch Boży oddziela nas do świętości w ostatecznym lub całkowitym uświęceniu. Sprawia, że wzrastamy w stosowanej świętości, dzień po dniu, w postępującym uświęceniu.

Praca ducha nie jest jednak skończona, dopóki nie zostaniemy, cytuję, dostosowani do obrazu Syna Bożego, Rzymian 8:29, w ostatecznym, całkowitym, przyszłym uświęceniu. Bóg, to samo przesłanie Jana, cytuję, 1 Jana 3:2, wiemy, że gdy Chrystus się objawi, będziemy do niego podobni, ponieważ ujrzymy go takim, jakim jest, 1 Jana 3:2. Podczas powrotu Chrystusa, cytuję, przedstawi on sobie kościół w chwale, bez skazy lub zmarszczki lub czegoś podobnego, ale święty i nienaganny, Efezjan

5:27. W rzeczywistości, 1 Tesaloniczan 5:23, „sam Bóg pokoju uświęci was całkowicie. Cały wasz duch, dusza i ciało będą zachowane bez nagany, będą zachowane zdrowe i bez nagany na przyjście naszego Pana Jezusa Chrystusa”.

1 Tesaloniczan 5:23. A gdybyśmy mieli co do tego jakiegokolwiek wątpliwości, Paweł dodaje, że ten, który was powołał, jest wierny, On tego dokona, werset 24. Postrzeganie uświęcenia jako ostatecznego, początkowego, postępującego i ostatecznego ma swoje zalety. Wychwala Boga, który wykonuje dzieło uświęcenia, który wykonuje dzieło zbawienia, w tym przypadku uświęcenia, od pierwszego do ostatniego.

Już jesteśmy święci; wzrastamy w świętości, a pewnego dnia Bóg uczyni nas całkowicie świętymi. Czy potrafisz sobie wyobrazić, że nigdy nie pomyślisz o żadnej grzesznej myśli, że nigdy nie wydasz z siebie żadnego grzesznego słowa lub że nigdy nie popełnisz żadnego grzesznego czynu? Z przykrością muszę ci powiedzieć, że osobiście nie potrafię sobie tego wyobrazić, ale to nie ma znaczenia. Moja wyobraźnia nie jest moim kanonem; jest nim Słowo Boże.

On jest wierny i to uczyni. Jak powiedziano wcześniej, suwerenność Boga w zbawieniu nie umniejsza naszej odpowiedzialności za życie dla Boga, ale ją podtrzymuje. Jak powiedział Paweł, pracuję, aby przedstawić każdego dojrzałego w Chrystusie, cytuję, walcząc Jego mocą, która potężnie działa we mnie, Kolosan 1:29. Ponadto uwzględnienie trzech czasów uświęcenia: przeszłości, teraźniejszości i przyszłości może przynieść nadzieję zmagającym się chrześcijanom.

Gdy jesteśmy kuszeni, by się poddać, wierzący mogą spojrzeć wstecz, jak to nazywam, na to, że stali się świętymi dzięki łasce Bożej. Jęczymy, Rzymian 8:23, ponieważ mamy Ducha Świętego, który uczynił nas świętymi na samym początku i działa w nas. Gdy przytłacza nas zniechęcenie, możemy nie tylko spojrzeć wstecz na naszą pierwotną świętość, ale także oczekiwać naszego ostatecznego i całkowitego uświęcenia.

Chociaż obecne okoliczności mogą powodować, że wątpimy, możemy być pewni, że Bóg uświęci nas całkowicie, tak jak obiecał. 1 Tesaloniczan 5:24, Filipian 1:6. Tak więc ostatecznie nie wierzę w swoje własne zniechęcenie, nie ukrywam go, nie udaję, że jestem kimś, kim nie jestem, ale słowo Boże przewyższa moje własne uczucia, postawy i porażki. Uświęcenie wiąże się z napięciami.

Nie mam czasu, aby zająć się wszystkimi, ale tylko jednym. Uświęcenie obejmuje zwycięstwo i zmagania. W zbawieniu łaska zderza się z grzechem, a w rezultacie życie chrześcijańskie zawiera nie tylko zwycięstwa i wolność, ale także bitwy i niewolę.

Paweł woła z frustracji z powodu swojej niezdolności do przewyciężenia grzechu, Rzymian 7:24. Jakież ja jestem nędzny człowiek! Kto mnie wybawi z tego ciała śmierci?

Rzymian 7:24. Ten sam Paweł, po pytaniu, cytuję, kto może nas odłączyć od miłości Chrystusa? Czy utrapienie, ucisk, prześladowanie, głód, nagość, niebezpieczeństwo lub miecz, Rzymian 8:35, odpowiada dwa wersety dalej z entuzjazmem, nie, we wszystkich tych rzeczach jesteśmy więcej niż zwycięzcami dzięki Temu, który nas umiłował, Rzymian 8:37. Zwycięstwo i porażka, walka i wolność idą ręką w rękę. Nie możemy idealnie rozwiązać tej zagadki, ale zauważamy dwa ważne punkty. Po pierwsze, Bóg wie, jak upokorzyć swój lud i czyni to w stopniowym uświęceniu.

Nasze porażki osłabiają naszą dumę i nadmierną pewność siebie. Te porażki kierują nas ku łasce Bożej. Jesteśmy zbawieni łaską przez wiarę i żyjemy życiem chrześcijańskim w ten sam sposób, łaską przez wiarę.

Jesteśmy zbawieni przez, właśnie to powiedział, Paweł pisze o początkowym zbawieniu w Efezjan 2:8 i 9, albowiem jesteście zbawieni łaską przez wiarę, i to nie jest z was. Jest to dar Boży, nie z uczynków, aby się nikt nie chlubił, Efezjan 2:8 i 9. Po tym, jak Paweł doświadczył wielu wzlotów i upadków, żyjąc dla Chrystusa, Bóg zapewnia go, 2 Koryntian 12:9, moja łaska wystarczy ci, bo moja moc doskonali się w słabości. Napięcia są codzienną rzeczywistością dla wszystkich chrześcijan.

Kłaniamy się przed suwerennością Boga i walczymy, aby nie obwiniać jej o nasze grzechy. Staramy się wypełniać naszą odpowiedzialność, ale potem łatwo zapominamy o naszej zależności od Pana. Mamy tendencję do nadmiernego podkreślania odrzucania tego, co negatywne, lub zapominania o tym w naszym zapałem do tego, co pozytywne.

Zapominamy, że nie jesteśmy jeszcze tym, kim będziemy, i zniechęcamy się brakiem postępów w życiu chrześcijańskim. Czasami wyobrażamy sobie, że już dotarliśmy, tylko po to, by nasza bańka pękła z powodu zaufanego przyjaciela. Rozpamiętujemy nakazy Boga, Jego napomnienia, by żyć dla Niego, zaniedbujemy oznajmujące, Boże recytowanie tego, co On już dla nas uczynił w Chrystusie, i skręcamy w stronę legalizmu.

Rozwódzimy się nad oznajmującym, aby zaniedbać nakaz, a nasza teologia wydaje się zbyt teoretyczna. Zbyt wysoko cenimy zwycięstwa i zbyt nisko powtarzające się zmagania i porażki. Te napięcia podkreślają słynne powiedzenie Lutera, które powinniśmy już znać na pamięć, że chrześcijanin to osoba, która jest jednocześnie sprawiedliwa i grzeszna.

W Chrystusie jesteśmy usprawiedliwieni przez świętego Boga i przyjęci przez Niego jako Jego synowie lub córki. W sobie samych widzimy zbyt wiele ciała w samouwielbieniu, zazdrości, pysze, niekonsekwencji, braku wiary, grzesznych pragnieniach, obmowie i lenistwie. Niestety, nie ma prostego lekarstwa, łatwego wyjścia.

Musimy stawić czoła napięciom, przyznać się do słabości i wielokrotnie polegać na Bożej łasce, Jego sile i Jego duchu. Potrzebujemy kościoła i naszych braci i siostr w Chrystusie. Potrzebujemy osobistego czasu w Jego słowie i codziennej modlitwie.

Musimy służyć Bogu i innym. Zdajemy sobie sprawę, że w pewnym sensie osiągnęliśmy, ponieważ Bóg przebaczył nam w Chrystusie i dał nam życie wieczne. Alleluja! Ale w innym sensie, im dłużej chodzimy z Bogiem, tym bardziej zdajemy sobie sprawę z naszej absolutnej zależności od Niego, jeśli chodzi o mądrość, wytrwałość i moc, aby żyć dla Niego całym sercem.

Dzięki Bogu, że dał nam łaskę na podróż. Naszym następnym tematem jest zachowanie i muszę wziąć kilka notatek. Zachowanie to dzieło Boga, polegające na utrzymaniu Jego ludu zbawionym.

Powszechnie nazywa się to wiecznym bezpieczeństwem i jest to w porządku, chociaż dla mnie brzmi to jak pieniądze w banku. Lubię zachowanie, ponieważ jest to bardziej dynamiczna idea. Bóg utrzymuje nas zbawionymi, nieustannie w nas działając.

Chciałbym zbadać, w istocie, cztery doktryny w ich wzajemnych powiązaniach. Zachowanie, wytrwałość, pewność i apostazja. Krótkie definicje są na miejscu.

Zachowanie to zachowanie przez Boga Jego ludu zbawionego do końca. Wytrwałość to trwanie ludu Bożego, trwanie do końca. Pewność to pewność ostatecznego zbawienia, a odstępstwo to obrona przed wyznawaną raz wiarą.

Zachowanie: Bóg nas podtrzymuje. Wytrwałość, wciąż wierzymy w ewangelię, żyjemy dla Pana i Kochamy innych. Pewność, pewność teraz ostatecznego zbawienia pewnego dnia.

Apostazja, porzucenie wiary, która była wcześniej wyznawana. Zachowanie: Chcę przedstawić teologiczne argumenty na rzecz zachowania, prawdy, że Bóg zachowuje do końca ludzi, których zbawił. Chcę przyjrzeć się rolom Trójcy, rolom Ojca, Syna i Ducha, atrybutom lub cechom Boga oraz dziełu Chrystusa.

Wszystkie te powody są powodem, dla którego powinniśmy wierzyć, że Bóg nas zbawia. Role Trójcy. Pismo Święte naucza, że każda z osób Trójcy jest aktywna w zachowywaniu ludu Bożego dla ostatecznego zbawienia.

Ojciec odgrywa znaczącą rolę w zachowaniu. Widzimy to w Ewangelii Jana. Jezus w kazaniu o chlebie życia naucza, że każda osoba, którą wybrał Ojciec, uwierzy w Jezusa, a On zachowa ją zbawioną.

Następnie Jezus wyjaśnia wolę Ojca, Jana 6, 38 do 40. Bo zstąpiłem z nieba nie po to, aby pełnić swoją wolę, powiedział Jezus, ale wolę Tego, który mnie posłał. A to jest

wola Tego, który mnie posłał, abym nie stracił żadnego z tych, których mi dał, ale abym ich wskrzesił w dniu ostatecznym.

Albowiem to jest wola Ojca mego, aby każdy, kto widzi Syna i wierzy w Niego, miał życie wieczne, a Ja Go wskrzeszę w dniu ostatecznym, Ewangelia Jana 6, 38–40. Pisałem o tych tematach w tomie zatytułowanym Nasze bezpieczne zbawienie, zachowanie i odstępstwo, 2009. Mówiąc jako dobry pasterz, który kocha swoje owce i umiera za nie, Jezus wyjaśnia, że życie wieczne jest Jego darem dla nich.

Mówi, że nie doświadczą gniewu Bożego, ponieważ są bezpieczni w ręku Jezusa, Jana 10:28 i 29. Następnie dodaje w Jana 10, 29, mój Ojciec, który mi je dał, jest większy od wszystkich. Nikt nie jest w stanie wyrwać ich z ręki mojego Ojca, bliski cytat.

Ojciec jest większy niż wcielony Syn, a wierzący są bezpieczni w potężnej ręce Ojca, który działa, aby ich zachować. Nawiasem mówiąc, wyrażenie daję im życie wieczne, a oni nigdy nie zginą, jest najsilniejszym sposobem przedstawienia negacji w języku greckim pierwszego wieku. Według greckiego uczonego Daniela Wallace'a, Greek Grammar Beyond the Basics, strona 464, najsilniejszym sposobem zaprzeczenia czegoś w języku greckim.

Jezus mówi: Daję moim owcom życie wieczne i kategorycznie stwierdza, że nigdy nie zginą. Paweł mówi również, że życie wieczne przedstawia Ojca jako zachowującego świętych w zbawieniu. Paweł zaczyna Rzymian 8 takim tekstem: Dlatego nie ma potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie, Rzymian 8.1. Ojciec, wraz z Synem, jest sędzią w dniu ostatecznym, ale nie potępi tych, którzy są zjednoczeni z Synem.

Przeciwnie, Ojciec usprawiedliwi ich przed ludźmi i aniołami podczas sądu ostatecznego. Sądy nad wierzącymi z powodu nadużyć podczas Ostatniej Wieczerzy są powszechnie źle rozumiane. Paweł mówi, że niegodnym uczestnictwem w Wieczerzy są ci, którzy niegodnie uczestniczą, są winni, a zatem uczestnicy powinni badać samych siebie.

1 Koryntian 11:27-28. Każdy, kto bierze udział, nie rozpoznając ciała, je i pije sąd na siebie. Paweł mówi nam, co jest zaangażowane w ten sąd. Dlatego wielu jest chorych i niedomagających wśród was, a niektórzy zasnęli.

Są to doczesne sądy słabości, choroby lub przedwczesnej śmierci. Gdyby lud Boży właściwie osądził siebie, Bóg oszczędziłby im tych sądów. Ale nawet jeśli zawiodą, doświadczają sądów doczesnych, a nie sądu wiecznego.

Ale kiedy jesteśmy sądzeni przez Pana, jesteśmy karceni, aby nie zostać potępionymi przez świat. Ironicznie, zatem, nadużycia Koryntian przy stole Pańskim doprowadziły Pawła do napisania fragmentu o zachowaniu, nauczając, że Ojciec oszczędza swoim

dzieciom wiecznej kary, nawet gdy nawiedza je doczesnymi karami, nawet gdy doczesna kara jest utratą życia teraz. Ojciec nas zachowuje.

Syn odgrywa również ważną rolę w zachowaniu ludu Bożego, jak widzieliśmy w Jana 6. Tam Jezus obiecuje, że nigdy nie wyrzuci żadnego z dzieci Ojca i odda je Jemu. Trzy razy Jezus mówi, że wskrzesi je w dniu ostatecznym. Wraz z Ojcem Syn aktywnie zachowuje owce.

Jezus daje swojemu ludowi dar życia wiecznego, stwierdza, że nigdy nie zginą kategoriycznie i mówi, że nikt nie może ich wyrwać z Jego i Ojca silnych ramion. W rzeczywistości, kiedy Jezus mówi, Ja i Ojciec jesteśmy jednym, werset 30, ma na myśli jedność w zachowaniu owiec dla ostatecznego zbawienia, boskiego dzieła. Trzykrotnie Jezus potwierdza swoje zachowanie ludu Bożego w swojej arcykapłańskiej modlitwie w Jana 17.

Najpierw Jezus, powracając do Ojca Niebieskiego, poprosił Go, aby osobiście chronił i zjednoczył tych, których Ojciec dał Mu ze świata, Jana 17, 9 i 11. Gdy byłem z nimi, chroniłem ich Twoim imieniem, które Mi dałeś. Strzegłem ich i nikt z nich nie zginął, oprócz Syna Zagłady, aby się wypełniło Pismo, Jana 17:12 .

Jezus zachował wszystko, co dał Mu Ojciec, a to wyklucza Judasza, który nie był prawdziwym wierzącym. Po drugie, wkrótce potem Jezus modli się do Ojca, Jana 17:15. Nie modlę się, abys zabrał ich ze świata, ale abys uchronił ich przed złym, Jana 17:15.

Jezus, który zachował zbawionych ludzi Boga na ziemi, powierza ich opiece Ojca, gdy wraca do Niego. Po trzecie, w wersecie 24 Ewangelii Jana 17, Jezus prosi Ojca, aby zabrał wybranych do nieba, aby mogli być z Jezusem i zobaczyć Jego chwałę. Ojcze, chcę, aby ci, których Mi dałeś, byli ze Mną tam, gdzie Ja jestem, aby zobaczyli Moją chwałę, którą Mi dałeś, ponieważ umiłowalesz Mnie przed założeniem świata, Ewangelia Jana 17:24.

Chociaż eschatologia Jana jest przede wszystkim zrealizowana, przede wszystkim spełniona teraz, jego ewangelia zawiera elementy przyszłościowe, porównaj Jana 5:28, 29 i 14:2 i 3. I oto jeden. Ojcze, chcę, aby ci, których Mi dałeś, byli ze Mną tam, gdzie Ja jestem. Carson ma rację.

Jest to jednoznaczne odniesienie do wersetu 5, gdzie Jezus modli się o odnowienie chwały, jaką miał u Ojca przed powstaniem świata. Chwałą, którą zobaczą Jego naśladowcy, to Jego chwała jako Boga, chwałą, którą cieszył się przed swoją misją, z powodu miłości Ojca do Niego. Przypuszczalnie ci, którzy dzielą z Synem radość bycia kochanym przez Ojca, werset 23, dzielą również chwałę, do której Syn zostaje przywrócony w wyniku swojej triumfalnej śmierci i wywyższenia.

Duch Święty również odgrywa ważną rolę w zachowaniu. Pokazujemy, że Trójca nas zachowuje, Ojciec, Syn, a teraz Duch. Paweł mówi trzy razy o zapieczętowaniu wierzących przez Boga w Efezjan 1:13, w Efezjan 4:30 i w 2 Koryntian 1:22. W ostatnim fragmencie Paweł wskazuje, odróżniając Boga od Chrystusa i Ducha, że Ojciec jest tym, który dokonuje zapieczętowania.

On jest pieczętującym. W pierwszym fragmencie, Efezjan 1:13, Ojciec, wskazany przez boską bierność, pieczętuje wierzących w Nim, to jest w Chrystusie. Bóg pieczętuje nas w zjednoczeniu z Chrystusem, wskazując na trwałość zjednoczenia z Chrystusem.

We wszystkich trzech tekstach wspomniany jest Duch Święty. Przyjrzyjmy się im, Efezjan 1:13 i 14. W Chrystusie zostaliście również zapieczętowani obiecany Duchem Świętym, gdy usłyszeliście słowo prawdy, ewangelię waszego zbawienia, i gdy uwierzyliście.

Duch Święty jest zadatkiem naszego dziedzictwa aż do odkupienia posiadania na chwałę Jego chwały, Efezjan 1:13 i 14. I nie zasmucajcie Ducha Świętego Bożego. Zostaliście przez Niego zapieczętowani na dzień odkupienia, Efezjan 4:30 . Jedyńm miejscem, w którym Biblia używa tej długiej ręki, jest Duch Święty Boży.

2 Koryntian 1:21-22, teraz Bóg, to znaczy Ojciec, który umacnia nas razem z wami w Chrystusie i który nas namaścił. On też położył na nas swoją pieczęć i dał nam Ducha w sercach naszych jako zadatek, 2 Koryntian 1:21-22. We wszystkich trzech fragmentach pieczęcią jest Duch Święty. Drugi tekst jest lepiej przetłumaczony: zostaliście zapieczętowani z Nim, a nie przez Niego.

Ponieważ zostaliśmy zapieczętowani przez Ojca, nie przez Ducha. Ojciec pieczętuje nas Duchem, który jest pieczęcią Boga na wierzących. W tej roli Duch działa na dwa sposoby.

Oznacza nas jako syna Bożego, własność Boga, a co ważniejsze, zachowuje nas dla zbawienia w dniu ostatecznym. Paweł jest jednoznaczny, Efezjan 4:30. Ojciec zapieczętował nas na dzień odkupienia. Pierwszy i ostatni tekst powyżej nazywają Ducha zaliczką naszego dziedzictwa.

To kolejne odniesienie do roli Ducha w zachowaniu nas w zbawieniu. Te określenia Ducha odzwierciedlają teologię Pawła już-nie-jeszcze. Już Duch, jako pieczęć Boga, oznacza nas jako lud Boży i wskazuje na dzień odkupienia, kiedy będziemy cieszyć się zbawieniem w całej jego pełni.

Bóg już dał wierzącym zaliczkę, która, jak wyjaśnia Stephen Baugh w swoim komentarzu do Listu do Efezjan, zostanie spełniona w przyszłości. To dziedzictwo koncentruje się na zmartwychwstaniu Jego ludu w nowym stworzeniu. W naszym

następnym wykładzie będziemy kontynuować nauczanie o Bożym zachowaniu Jego ludu, doktrynie zachowania. Tym razem przyjrzymy się atrybutom Boga.

To dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o zbawieniu. To sesja 17, Uświęcenie, Część 3, Formuły systematyczne, Zachowanie i Wytrwałość.